

скритъ нѣкждѣ пѣй и вѣтърътъ тихо надалече
пѣсенъта му вѣй

Навредъ младость, красота, хубость
Нивитѣ натежели, съ класове пълни шумятъ и
сладъкъ миризъ отъ тѣхъ се лѣй . . .

Изъ ржжѣта висока, съ свитѣ вѣнецъ отъ
аленъ макъ и синчецъ, момиче малко тича и
весело се смѣй . . . Съ разпрѣснати коси, съ
лице зарумено, то пѣтъ си отваря между кла-
советѣ и сладичко пѣй . . .

А слънцето далече, хей тамъ горѣ — въ сини
небеса, засмѣно лжчи си прѣска по цѣлото поле
и радостъ и животъ навсѣкждѣ пилѣй! . . .

СОКОЛЪ И СЛАВЕЙ.

(Народна пѣсенъ).

Славейче пиши въ усойна	Правичко да ти обады?
Въ усойна — гора зелена.	Става вечъ деветъ години,
Соколъ славейче думаше:	Въ деветъ съмъ гори ходило,
„Славейче, сладкопойниче,	Деветъ съмъ гнѣзда извило,
Що пишишъ рано въ усойна,	Извило и измжило —
Въ усойна — гора зелена?	Не съмъ рожба отгледало.
Дали юнаци разбуждашъ,	Кой ли ми взема рожбитѣ?“
Дали си гладно и жадно,	Соколъ славейче отвърща:
Или си голо и босо?“	„Славейче, сладкопойниче,
Славейче дума соколу;	Я хврѣкни, та си подхврѣкни,
„Соколе, пѣстъръ соколе,	Инѣкъ и тебе ще изямъ!“
Нели ме питашъ да кажа —	Че си славейче подхврѣкна,
Та се отъ соколъ отърва.	

Д. Панайотовъ — с. Автане.

